

Üstad'ın Gözünden Bir İrkçının Portresi: Atsız

ÜSTAD'IN GÖZÜNDEN BİR İRKÇININ PORTRESİ: ATSIZ

Gelelim Nihâl Atsız'a...

Sene 1950... Büyük Doğu idarehanesine gelmiştir. O zamana kadar tanıdığım ve yüzyüze geldiğim biri değil. Yalnız koyu ırkçılığı ve (Hitler) vâri sağ kaşı üzerine uzattığı saçlarıyla (karikatür)leştirdiğini bildiğim, Dr. Rıza Nur yetiştirmesi bir adam... Peyami Safa onun için, Nâzım Hikmet'e koyduğu teşhis ile "tam bir ahmak!" derdi:

– Havası, esprisi, mizaç renkleri olmayan biri...

Konuştuk. Büyük Doğu'ya hayranlığını ve hele "îdeolocya Örgüsü"ne diyalektiği bakımından büyük alâka duyduğunu belirtti. Onunla komünizma ve belli başlı bir şahsa düşmanlık mevzuunda birleşiyorduk; fakat bu (antitez)lere karşılık asıl (tez) bahsinde apayıydık. O, Türkcülük hissinden geliyor, bizse İslâm fikrinden yola çıkıyorduk. O, ideolocyalştırılması imkânsız bir duygunun adamıydı; bizse her hissi potasında eriten bir düşüncenin bağılısı...

Bir gün onu evime çağırdım. Tam bir nefis ve dünya muhasebesine girişelim diye... Yanına iki arkadaşını alıp geldi: Fethi Tevetoğlu ve Nurullah Banman... Sabaha kadar konuştuk. Kafa ve ruh çilesine sahip bir insan olmaktan çok uzak göründü bana... Bir milletin hayrı diye bir dâva olamazdı. Ancak bütün insanlığa dağıtımı kabil, beşeriyet çapında bir dâva...

Ona sordum:

– İslâmiyet hakkında ne düşünüyorsunuz? Hemen cevap verdi:

– Milletimin dinidir; hürmet ederim!

– Ya milletinizin dini Şamanlık olsaydı?..

İslama böyle bir iltifat, onu topyekûn reddetmekten beterdî. Kıymet, millete verilmiş ve İslâm tâbi mevkiine düşürülmüş oluyordu. Halbuki biz, Türk'ü müslüman olduğu için sevecek ve müslümanlığı nispetinde değerlendirecek bir milliyetçilik anlayışı peşindeydik ve bu anlayışa “Anadoluculuk” ismini veriyorduk. Bir konferansımızda, 15 yıl sonra söyleyeceğimiz gibi, “eğer gaye Türklükse mutlaka bilmek lâzımdır ki, Türk müslüman olduktan sonra Türktür!” tezini güdüyorduk.

Nihâl Atsız'ı budalalığı ve ezberci kültürü içinde son derece sığ bir insan olarak böylece yaftaladıktan sonra, onunla ortak olduğumuz nefret kutupları üzerinde 1950 ve 1958 Büyük Doğu'larında bazı yazılarını da neşrettik. 1958 Büyük Doğularında beni, Adnan Menderes'in sermayelendirdiğini zanneden Nihâl Atsız, isminin imlâsını Etnan Bey diye yazdığı Adnan Menderes'in güya bize yağdırdığı nimetlerden pay istediğini bana mektupla bildirmeye ve yazılarına ödenen paranın azlığından şikâyet etmeye kadar gitmiştir.

Onunla asıl ayrılığımız ve karşılıklı nefrete kadar giden aykırılığımız, ismine ihtilâl dedikleri 1960 gece baskınından sonradır. Hadisenin ikinci günü telefon başındayım ve onunla konuşuyorum:

– Atsız, ne dersin bu hâllere?

– Ne diyeceğim, pekâlâ derim. Seni hâlâ tevkif etmediler mi?

– Niçin tevkif etsinler beni?

– Şeriatçiliğinden ve Etnan Bey'e bağlılığından ötürü...

– Ya seni niçin tevkif etmiyorlar?

– BEN DİNDAR DEĞİLİM Kİ!..

Telefonu nefretle yüzüne kapattım ve ölünceye kadar yüzünü bir kere bile görmedim.

İhtilâlden sonraki Büyük Doğu'lar ve bütün Anadolu'yu telgraf hatları gibi ören konferanslarım, onun temsil ettiği, ruhî muhteva dışı posa Türkçülüğünün iflâsını bana gösterdi; ve Nihâl Atsız Bey, "Ötüken" ismiyle çıkardığı dergide Kâinatın Efendisine, hiç bir rezilin kullanamayacağı sövme kelimeleriyle saldırırken, O'nun ümmetinden en hakîr fert olmanın üstüne şeref tanımayan beni de ihmâl etmedi ve şahsî hayatıma ait türlü iftiralarla lekelemeye davrandı. Nihayet, davasının, türlü sulandırılma ve diriltirme tecrübelerine rağmen silinen izleriyle beraber hiçbir iz bırakmadan silinip gitti.

Bir gün büyük Doğu neslinin pırıltılı neşterini saplayacağı ümidini muhafaza ettiğimiz "Babıâli" ufunetini göstermek için bu kadar misâl yeter.

Türkiye'nin birbuçuk asırdır beklediği gerçek ruh ve kültür ihtilâli, önce "Bâbıâli"nin millileştirilmesi, ahlâkîleştirilmesi ve temel görüşe oturtulmasıyla başlayacaktır.

(Bâbıâli'den)

Üstad'ın Hac Yolculuğu

ÜSTAD'IN HAC YOLCULUĞU

Suudî Arabistan vizesini bizzat taahhüt eden seyahat acentesi memuru, bir hafta sonra pasaportumu almak için baş vurduğum zaman şu cevabı verdi:

– Önümdeki pasaport dağına bakınız! Hepsi gözü kapalı şekilde vize edildi ve gönderildi. Şu kenarda duran tek pasaport da sizinki... Vizesi verilmeyen bir o... İçinde bir de not var...

Ve pasaportu çekip açtı, notu okudu:

– Necip Fazıl Bey'e vize verilmesi işinde engeller var... Kendisinin Konsolosluğumuzla bizzat teması lâzımdır.

Ankara'da, sıfırın altında 20 dereceye yakın bir havada Suudî Arabistan Konsolosluğundayım. Konsolosun yan ve karşı tarafındaki masalarda bilet zımbalarcasına otomatik bir faaliyet içinde 6 – 7 memur... Habire mühür basıp pasaportları açık şekilde Konsolosun önüne, imzaya sürüyorlar... Abdullah Gulâm isimli, gayet sevimli, son derece cana yakın, halis ve gerçek Arap ırkının soylu güzelliğini üzerinde toplamış bir genç, Konsolos. Mekke'li olduğunu da kaydetmeliyim. Kökleri Mekke veya Medine'den olanlarla olmayanlar arasındaki farkı ileride, onları basit bir kabuk andırışı içinde tamamiyle ayrı ruh cevherlerine sahip gördüğüm zamanki tespitlerimden anlayacaksınız.

Bana büyük alâka ve itibar gösterdi, o kadar meşguliyet içinde oturttu, çay ve (Kent) sigarası ikram etti ve bir senedir Türkiye'de olmasına rağmen pekâlâ bir Türkçe ile vize verilemeyişin sebebini şöyle anlattı:

– Pasaportunuzun meslek hanesinde gazeteci olduğunuz yazılı da ondan...

– O da ne demek?.. Evvelâ ben Necip Fazıl'ım!.. Her halde meslekî gazetecilik tabirinin tam ifade edemeyeceği bir hüviyet... Sırf Allah için Hacca gidiyorum! Sonra gazeteci olmak, İslâmdan çıkmak demek mi ki, vize vermiyorsunuz? Hiç bir mesleği aramaz, taramaz, müslümanım diyen herkese gözü kapalı vize dağıtırken içlerinde, her türlü şüpheyeye müstahak tipler bulunsa da bütün mesleği şahıs şahıs demeksizin bundan istisna etmenin mânası nedir? Sizden vize isteyen, hattâ çekindiğiniz gazeteci tipinin düşmanı, gazeteci Necip Fazıl değil, nüfus kağıdındaki yazılışıyla Ahmed Necip'tir ve Türkiye'de islâm yolunda mücadelesi bir tarafa, sırf müslüman olarak hakkını dilemektedir.

Sözlerimin konsolos üzerinde derin bir tesir bıraktığı belliydi. Yüzü üzüntü kırışıkları içinde dedi ki:

– Biz, pasaportunda gazeteci yazılı hiçbir ferde vize vermemek emrini aldık. Bu mevzuda sefirin bile selâhiyeti yoktur. Sizi yakından tanıyor ve biliyoruz. Lütfen pasaportunuzu değiştirip “edip, mütefekkir, çiftçi, kitabevi sahibi” ne isterseniz yazdırınız; saniyesinde vizeyi verelim.

– Vakit kalmadı; kaldı ki, polise gidip, öz gayem uğrunda kullandığım gazetecilik mesleğimi inkâra da tenezzül edemem!

– Öyleyse müsaade buyrun, hükümetimizden izin isteyelim! Teleksle izin isteyeceğimize göre iki-üç güne kalmaz, neticeyi alırız. Pasaportunuzu burada bırakın ve emir gelir gelmez vizeyi size ulaştıracak bir arkadaş temin edin!

Birkaç gün sonra, bu işe havale ettiğim, dava ve fikir arkadaşımdan pasaportumu aldım. Daha evvel basılıp da sonra iptal edilen vize sahifesinin bitişiğine şahane bir damga basılmış, gereken noktalar doldurulmuş ve kenarına, şöyle yazılmıştı:

“- Hariciye Vezaretinin 3.12.1392 (7.1.1973) tarih ve 11117065 sayılı yıldırım teli emriyle...”

Pasaportum gelinceye kadar içime dolan türlü kuruntulardan sıyrılmıştım. Böyle bir vize (diplomatik) pasaporttan daha üstündü. Bütün Arap âleminin Türkiye’deki gerçek İslâm mücahitlerini tanımakta gösterdiği zaaf ve ihmale rağmen, demek orada kalın çizgilerle olsun tanınıyordum. Bakalım ne gibi bir sahabet görecektim?

Bense sırf ve mutlak, Allah için hactan başka hiçbir istek gütmüyor ve 30 yıllık mücadelem bakımından, bazı çetinlikleri kolaylaştıracak ve elimden tutup çukurlardan atlatacak bir himaye eli beklemekte kendimi haklı görüyordum.

Herkesin ayağıyla bastığı mukaddes topraklara, dudaklarımı topuklarıma yapıştırmış olarak giderken, kendimi, anneye muhtaç bir çocuk kadar zaif hissediyordum.

*

Uçağım, 10 Ocak Çarşamba günü saat 10.15’de kalkacaktır.

Bileti aldığım acentaya sordum:

– Ne kadar zaman önce Hava alanında olmalı?..

– En erken 5 saat, en geç 3 saat!..

Ortalama, sabahın altısında Yeşilköy’de olmalıydım. Erenköy’de oturduğuma göre?.. Yetiştirmek imkânsız!..

Bir dostum dedi ki:

– Ne münasebet!.. Yarım saat evvel bulunsan yeter!..

Hava Alanı polisi.

– Birbuçuk, iki saat önce gelmeniz kâfi... Hava Yolları Danışmanı:

– İki saat önce bulunmanız lâzım... Bir başka alâkalı:

– Bir saat öncesi yetiştirir.

Hayret!?. Alâkalı şahıs ve makamların hiçbirinde ağız ve bilgi beraberliği yok!.. Hayrete değer mi?.. Bizde tabiî olan, tabiîleşen hal, bu...

Bin yıl evvelki tarihi yazarken, kapısının önünde kopan bir kavgayı her şahidin ayrı ve aykırı anlatışı karşısında, eserine hicapla bakıp “ben 5 dakika öncesini tahkik edemezken bu eseri nasıl yazıyorum?” diye hayıflanana (Vels)i düşündüm ve “Türkiye’de olsaydı ne derdi?” suâlini nefsim sormaktan kendimi alamadım.

Bir gün evvel, Erenköy’de çoluk çocuğuma veda edip İstanbul’a geçtim ve (Terminal)e yakın bir otelde yattım.

– Beni saat beş buçukta uyandırın!

Saat beşbuçukta çalan telefon beni uyanmış buldu. Mukaddes mekân ve mânaların pırıltılı tütsüsü, bana ancak yarı baygınlık halinde bir uyku imkânını vermiş, “deliksiz” dedikleri, simsiyah bir gaflet denizinde bir tahta parçası gibi sürüklenmeme mâni olmuştu. Halbuki sıhhat ve beni bekleyen çetinlikler bakımından böyle bir uykuya ne kadar muhtaçtım!

Saat 7... Hava Alanındayım...

Ne görsem iyi?..

Bir iki süpürücüden başka kimse yok!.. Ne memur, ne polis, ne kimse... Yalnız çay ocağını kurcalayan büfeci ve temizlik işçileri... Onlar da henüz süpürgelerini ele almış, geceden kalma pislik tepelerini toplamaya yeni başlamış bulunuyorlar... Ortada Hac yolcusu olarak tek fert de görünmüyor.

Beni tanıyan büfecinin ikram ettiği çayı içerek memurları

bekledim. Birkaçı zuhur etti.

– Bu ne manzara... Hani ya uçak ve yolcuları?..

– Bu son uçağa yalnız üç kişi kaldığı için sefer yapılamıyor! Bu kadar ruh hazırlığından, vecd fıkrıdayışından sonra, şimdi, yolumun kesildiğine dair ikinci ve en tesirli tokmağı yiyordum.

Istırapla haykırdım:

– Ne olacak bu takdirde halimiz?.. Bilet üzerindeki resmî taahhüdünüzü çiğneyecek misiniz?..

Memur gayet pişkin ve kayıtsız:

– Galiba sizi İzmir'e gönderecekler! Oradan, gecenin 8:50'sinde kalkacak olan uçakla gideceksiniz! Şimdi iç hatlara geçip bildirimizi bekleyiniz.

İç hatlar tarafına geçtim, beni büyük nezaketle karşılayan İstasyon Müdürünün odasında İzmir üzerinden gidiş muamelenin şimşek hızıyla yerine getirildiğine şahit oldum, fakat öğleden evvelki uçakla gideceğim yerde, üstüste "teehhür" bildirileriyle ancak akşam zamanı hareket edebildim.

Vaktiyle Türk Hava Yolları Umum Müdürlerinden birine söylediğim söz hatırıma geldi.

– Uçağı gökte idare kolaydır. Avrupalının icad ettiği makineye ister istemez uymak zorundasınız! Uymazsanız ne uçabilir, ne de gökte yol alabilirsiniz! Düşersiniz! İş uçağı yerde idare edebilmekte...

Makineleşme davasındaki bütün sefaletimizi bu ölçüye vurabilirsiniz.

*

Yolumuzun azametine göre İzmir bir zıplayışta varacağımız bir yer... Öyle oldu; uçağın Cidde'ye kalkış saatine bir hayli kala İzmir'e vardık.

Orada beni karşılayan Millî Türk Talebe Birliği İzmir teşkilâtından dolgun ve olgun bir topluluk... Haberi merkezlerinden telefonla almışlar... Halbuki ben, Genel Başkan Ömer Öztürk'ten başka kimsenin beni uğurlamasına müsaade etmemiş, İstanbul'daki Büyük Doğu Gençliğini mahzun bırakmaya

kadar varmış ve o kutsiyet noktasına sessiz, alâyişsiz, boynu bükük, omuzları çökük, kırık, dökük, içine dönük ve her ân biraz daha küçük halde gitmeyi istemiştim.

Çocuklar beni hususî arabalarına bindirip, Karşıyaka'da bir lokantaya götürdüler ve sabahtan beri süren açlığımı keşfetmişçesine ikrama boğdular.

Bir de haber:

– Necmeddin Erbakan da Hacca gidiyor. Aynı uçaktasınız!

Uçağın saat 21 sularında hareket edeceği hesabına göre meydana döndük. Orada, son derece nazik ve temiz duygulu istasyon müdürü ve bazı alâkalıların gayreti sayesinde işimiz bir kaç dakikada nihayetlendi ve elime pasaportum teslim edildi.

Büyük salonda beş-on kişilik bir halka olmuş oturuyoruz.

Birden Hoca (Necmeddin Erbakan) sökün etti. Yanında “Binbir Gece” masallarındaki zebellâhi pehlivanlar gibi, iri kıyım bir zat...

Öpüştük...

Takdim etti:

– Diyarbakır mebusu Hasan Değer Bey... Demokratik Parti kurucularından... O da Hacca geliyor.

Bizi Cidde'ye götürecek uçak hazırlanmış ve yurdumuzda gecikmesiz iş olmayacağına göre saat 22'de yola çıkacağı ilân edilmiştir. 1 saat 10 dakika gecikme...

Hava Alanı İstasyon binasının alt (bodrum) katında mescid diye kullanılan yere indim. İzmir hacıları -100 kişi kadar – burada... Bu, Türk Hac kabileleri arasında ilk gördüğüm... Manzara, seviyece bana düşük göründü. İleride hallerini çok yakından göreceğim ve ıstıraptan kavrulacağım.

Kimi namaz kılıyor, kimi denginin üzerine çöreklenmiş pinekliyor, kimi de hararet derecesi 10'dan aşağı bir iklimde şimdiden ihramlanmaya bakıyor. Birinin, yatsı ve vitirle alâkasız, müstakil iki rekât namaz kıldığını görünce sordum:

– Bu ne namazı?

– İhram namazı...

– İhram namazı ihrama girdikten sonra kılınır ve onu Hacca

niyet ve “Lebbeyk” takip eder. Hiç sormadınız mı bunları?..

Şaşkın şaşkın dolaşan bir kadına hitap ettim:

– Hacca yalnız mı gidiyorsunuz? Yanınızda kimseniz var mı?

-Yok!

Demesin mi kadıncağız?..

– Ayol, bir kadının Hacca yalnız gitmesi, harama yakın tahrimî kerahatle yasaktır. Bir ölçüye göre de, katiyen yasak bir iş, yani haram. Yanınızda ya kocanız olacak, yahut, baba, oğul, kardeş cinsinden, nikâh düşmez bir mahrem... Kadın, aynı şaşkınlıkla birkaç adım dolaşıp birileriyle konuştu ve geldi:

– Yanımda kocam var!

Bu kadın ya kocasını adamdan saymıyor, yahut ne yapacağını, nereye gittiğini bilmiyordu. Sürüye katılma içgüdüsünden başka bir şuur taşımıyordu; ve bu karakter, belki bütün Türk hacılarını kuşatıcı bir keyfiyetti.

Bizi (ben, Necmeddin Erbakan ve Hasan Değer), uçağın hususî mevki halindeki ön kısmına aldılar. Saat 23’e doğru havalandık. 1 saat kadar sonra pırıl pırıl bir sahil şehri Beyrut ve peşinden Şam Hava Alanı... İnmek yasak... Benzin ikmali işi bitti ve havalandık. İhrama gireceğiz ve onunla, her türlü günaha, kabalığa, öfkeye, didişmeye ve dış dünya dikkât ve alâkasına siper alacağız. Anlayan kim?.. Sanki ihram müslümana “Birbirinizi hırpalayacağınız, inciteceğiniz, mıncıklayacağınız, her türlü örseleyeceğiniz kisvedir!” diye emredilmiş muvakkat bir zarf... Halbuki aksi!..

Yüz küsur ihramlının arasında, etekleri dizkapaklarının bir karış üstünde hosteslere ne buyrulur?.. Bunlara, bizi Cidde’den İstanbul’a getiren İngiliz uçağının yaptığı gibi birer pantolon giydirecek kadar hürmet ve edep şuurundan yoksunluk!..

Dehşet!.. Bu çığırtdan küçük hanımlar bir de hoparlörle, uçakta abdest almanın yasak olduğunu ilân etmezler mi?.. Neymiş?.. Su bitermiş!.. Bu zarureti İzmir’de ilân edip herkesi uçağa apdestli olarak davet etmek tedbiri nerede?.. Bir uçakta tuvalete girmek ihtiyacına nasıl karşı konulabilir?

Bu ne ayıp, ne kaba, ne ahmak yasak!..

Nitekim hostes hanım bana da direnmeye kalktı:

– Tuvalete giremezsiniz! Güldüm:

– İçeride ne yapacağımı billiyor musunuz? Beni teftiş için beraber mi girmemiz lâzım?..

Girdim ve mükemmelen abdestimi alıp çıktım. Beni de Necmeddin Erbakan ve Hasan değer takip ettiler.

Hacıların kafile reisi hoparlörde birtakım basit lâflar eder ve ulvî “Lebbeyk” nidaları çınlarken bağırırlar:

-İşte Cidde!..

(‘Hac’dan Çizgiler, Renkler Ve Sesler’ Kitabından)

Üstad’ın Hapisten Çıkışı

ÜSTAD’IN HAPİSTEN ÇIKIŞI

Necip Fazıl, hapisten çıkacağı gün Zaptiye Ahmed bir minibüs kiraladı; güzel bir çiçek buketi yaptırdı, hanımını ve çocuklarını aldı; Toptaşı Cezaevi’nin kapısına geldiler. Damları, asfaltları döğen yağmur şakırtısına rüzgârın ıslıkları karıştıyordu. Hilmi Oflaz da görünürlerde yoktu. Müdüriyete sordular; muamelesinin tamamlandığını, biraz sonra çıkacağını öğrendiler.

Saat ona doğru demir kapı açıldı; önce Necip Fazıl, arkadan Hilmi Oflaz çıktı. Saçağın altında onları bekliyorlardı. Necip Fazıl her zamanki gibi çok şıktı; siyah, çizgili takım bir elbise, beyaz bir gömlek giymiş, uyum sağlayan bir kravat takmıştı. Ayakkabıları da yeni boyanmıştı. Hilmi Oflaz’ın omuzunda yatak ve yorgandan oluşan bir denk, sağ elinde de, içinde Necip Fazıl’ın gömlek iç çamaşırı, tıraş takımı ve diş fırçası gibi eşyaların bulunduğu bir bavul vardı. Hanımı derin bir saygıyla, zarif çiçeklerin meydana getirdiği buketi uzattı.

– Geçmiş olsun, diyerek onu karşıladı.

Necip Fazıl, gözlerini şöyle bir etrafta gezdirip, hanımına çevirdi.

– Dua et Neslihan şiddetli yağmur yağıyor. Aksi takdirde kalabalığın taşkınlığından tekrar içeri girmek zorunda kalırdık.

Zaptiye Ahmed, hiçbirisine sezdirmeden gözlerini kuruladı. Yağmur yağmasa da kimsenin gelmeyeceğini Necip Fazıl da biliyordu. Ama ne yapsın; yakınlarına moral vermek mecburiyetini duyuyordu. Çileyi çeken o, yakınlarını düşünmek durumunda kalan yine o idi...

Çocukları hasretle ona sarıldılar. Necip Fazıl, onları bir bir kucağına alıp öptü ve saçlarını okşadı. Sonra Zaptiye Ahmed, “Geçmiş olsun efendim” diyerek elini öpmek istedi.

Eve geldiklerinde yağmur yine aynı hızla yağıyordu. Değişik kesimlerden, uzaktan ve yakından “geçmiş olsun” telefonları başladı. Necip Fazıl’ın herkese farklı bir üslûpla ve çok ilginç sözlerle teşekkür etmesi, Zaptiye Ahmed’in dikkatini çekiyordu. Kısa bir süre sonra ev âdeta komşularının hücumuna uğradı, misafirlere yer açmak için, şiddetli yağmura rağmen, Hilmi Oflaz’la Zaptiye Ahmed izin isteyip ayrıldılar.

Doğru Marmara Kahvesi’ne geldiler; o gün Hilmi Oflaz’ın bayramıydı; anlatılamayacak kadar neşeliydi. Her zaman ikramı severdi; fakat bugün ikramında ısrarcıydı. Masasına oturana:

– Üstad hapisten çıktı; çay, kahve, gazoz bir şey içeceksin, diyordu.

Akşama doğru gençler Marmara’da toplanmaya başladılar. Kimisi Necip Fazıl’ın bugün çıkacağını biliyor, kimisi de orada öğreniyordu. Necip Fazıl’ı ziyaret etmek “geçmiş olsun” demek arzusu dilden dile dolaşıyordu.

(Mehmet Niyazi Özdemir – Dahiler ve Deliler)

Üstad'ın Mektupları

ÜSTAD'IN MEKTUPLARI

Neslihan Kısakürek'e – 13.10.44

Pek sevgili karıcığım;

Mektubun, dün akşam, tam beş günde elime geçti. Bu teehhüre aklım ermedi. Her neyse, mahzunluğum kısmen geçti. Ben fevkalade iyiyim. Geceli gündüzlü emrimi bekliyorum. Daha bir işaret yok... Bugün telgrafla Ankara'dan soracağım. Vazifelerine intizamla devamın beni son derece memnun etti. Ben de çok şükür aynı intizam içindeyim. Allah, tam gönlümüzden ve en büyük aşkla bağlı olduğumuz Allah, hepimizi, bu ve öteki dünyada saadete nail etsin... Seni Allah'a emanet ederim, hasretle öperim.

Kocan

Necip Fazıl

Mehmed Kısakürek'e – 23.6.1967

Sevgili evladım;

Telefonum arızalı olduğu için Ragıp Şener'e sana (300) göndermesi emrini şu anda mektupla bildirdim. Derhal takip et ve al! Allah seni muvaffak ve mesut etsin...

Annene hiçbir istek ve şikayette bulunma ve doğruca beni ara!.. Ben seni pazarertesini öğleye doğru arar ve vaziyeti öğrenirim

Allah'a emanet ol!..

Necip Fazıl

Çetin Altan'a – 2/12/960

Çetin,

“Hürriyet” isimli bir yazını okudum. Seni tebrik ederim. Arada, ruhuna nûranî mânalar inebiliyor. Böyle söylediğim için kusuruma bakma!.. Beni ve sana karşı fikirlerimi bilirsin.. Beni sorma; zindandayım!.. Bu kadarı kâfi değil mi?.. Bir gün beni görmeye degecek kadar maziden mâna ve hatıra taşıyorsan gel!..

Sana Haktan gerçek selamet ve saadet dua ederim.

Necip Fazıl

Toptaşı Cezaevi – Üsküdar

Akif İnan’a – 16.9.72

Sevgili Akif;

Nasip olursa 22 Eylül Cuma akşamı motorlu trenle Ankara’da olacağım. Ertesi günü 14 – 15 Şaban gecesidir. Mubarek ve muazzez gece... 0 günün akşamı Bağlum’da olmak, akşam namazını orada kılmak ve Efendimi ziyaret edip seninle şehre dönmek niyetindeyim. Bütün bir yılın beratlarını o gece kullarına veren Hakkın bu kudsi gecesinde malum toplantıyı yaparsak çok daha iyi olur. 26 Eylül’den vazgeçelim de sizin tayin edeceğiniz kadroyu (14 -15 Şaban) Cumaertesi akşam toplayalım. Hatta mahremiyet sağlanabilirse o akşam Reşat’ta toplanalım ve yine güzel bir yemeğini yiyelim. Pazar günü sabah da ben dönerim. 26 Eylül muhakemesine de girmeyiveririm. Herhalde başta Reşat ve sen 22 Eylül akşamı beni karşılayınız. 0 akşam da sen evinde etli tarafından zengin bir yemek tertiple!..

Hakka emanet olun...

Necip Fazıl

Necmeddin Erbakan’a – 8.4.1977

Necmeddin Bey;

İslâm'da hak ihtar 3 ise size aziz gaye uğrunda en aşağı 300 kere baş vurmuş olan fikir babanız mevkiindeki bu adama, en son, Adalet Bakanı Müftüoğlu'nun evindeki nihaî toplantıdan sonra takındığınız daimî ve cibillî "boş verme" tavrından, artık bu dâvayı kurtarmak değil, harcama yolunda olduğunuza inanıyor; ve dâvanın gerçek kurtuluşunu, onu yanlış ve kötü temsil edenlerden kurtulmakta buluyorum.

Umumî efkâr karşısına çıkmadan bu kısa mektubumu, veda mahiyetinde size göndermeyi fikir namusu gereği bilir ve herşeyi Hakkın takdirine havale ederim.

Necip Fazıl

Not: Bu belgeler Büyük Doğu Yayınları'na ait Web sitesinden iktibastır.

Üstad'ın Son Anları

ÜSTAD'IN SON ANLARI

Son anlarında yanında bulunan oğlu Ömer Kısakürek daha sonra yaşadıklarını şöyle anlatıyor.

-Gece saat biri on geçiyordu.Fenalaştı.Beni yanına çağırdı."Beni kaldır ve oturt "dedi.

Kaldırdım oturdu.Elini alnına götürdü.Ufuklarda bir yolcu ararcasına uzaklara baktı.

Tebessüm etti ve "Beni yatır!"dedi.

Yatırdım:"Bana Kur'an oku" dedi "Yasin süresini oku"

Okumaya başladım.Yüzünde boncuk boncuk ter...Kelime-i şehadet getirmeye başladı.Ruhunu teslim etti.

Allah mekanını cennet eylesin.(amin)

.....

Üstadın son demleri hakkında daha muhtevalı olarak malûmat veren Üstad belgeselinden alınma kısım aşağıya aktarılmıştır. İstifade etmemiz dileğiyle...

Bahar. Mayıs, doğduğu aya doğru. Yağız atlı süvariye işaret nisan ayında geldi. Bir gece, sabahın çok erken saatinde odasına giren Mehmed, onu masasında gözleri fal taşı gibi açık bir dehşet ifadesi içinde buldu. Mehmed'in bir süre yüzüne baktı ve üstü kapalı söyler gibi oldu. Ama o anlamadı. Yazmayı çoktandır bıraktığı, bitip bitmediği meçhul, hayatına ait eserini paketleterek oğluna teslim etti.

Ve Mayıs. 83'ün Mayıs ayı. Doğduğu, büyük buhranını yaşamaya başladığı, onun için çok mânalı ve sırlarla dolu ay...

Pazar 22 mayıs... Odasındaydı. Hep odasında ve masasının başında. Son günlerdeki donukluğu, neşesizliği ve ev halkının hiç alışık olmadığı suskunluğu had safhada. Fakat sağlığı her zamanki gibi yerinde, pek yerinde.

Ertesi gün 23 mayıs pazartesi günü. Yatağından kalkmıyor. Mehmed'e bir yere ayrılmamasını, kendisini yalnız bırakmamasını tembih ediyor. Neslihan Hanım da ateşine bakıyor. Çok hafif, 37, 37 buçuk.

Salı 24 mayıs. Bu ikinci gün, yatakta. Mehmet ve bilhassa Ömer hep yanında ve hizmetinde. Ateşi yine aynı. Ama müthiş bir halsizlik, mecalsizlik. Saat akşama doğru 5. Ne yiyor, ne içiyor. Öylece yatıyor ve arada bir, ancak kendi duyabileceği bir sesle bir şeyler mırıldanarak devamlı tavana bakıyor. Daha doğrusu bu dünyaya ait hiçbir yere bakmıyor. Mehmed, Ömer ve Osman sürekli nöbet değiştirerek Onu yalnız bırakmıyor. Mehmed'i çağırttı ve bir daha doktoru aramamasını söyledi. Sonra ondan kendisini doğrultmasını isteyerek sabahın erken saatinden itibaren yapması gereken işleri sıralamaya, mezar yeri ve defin şeklinden, eserlerine varıncaya dek bazı

vasiyetlerde bulunmaya başladı. Mehmed bu noktaya varan bir vehim ve hayal karşısında belki şaşkın, ama son derece de kaygısız, umursamaz. Kendine gelince hâline önce kendinin güleceğinden emin.

Gecenin 10'u. Ömer'den yatağının yönünün değiştirilmesini istedi ve onun yardımıyla koltuğuna oturtularak isteği yerine getirildi. Sonra tekrar yatağına uzandı.

Ve gece yarısı. Saat 1'i biraz önce geçmişti. Yatağında hafifçe doğruldu. Mehmed'e hayat dolu seslendi. 'Bana bir sigara ver, yak da ver' Mehmed sigarayı sırtını ona dönerek, sözde edeplice yaktı ve verdi. Derin bir nefes çekti. Derin, çok derin bir nefes... Sonra sigarayı Mehmed'e uzatıp 'devam et' derken, gözlerini, bal rengi gözlerini perdeleri açık pencereden dışarıya odanın ışığıyla parlayan komşusu ceviz ağacının dalları arkasındaki karanlığa dikti. Pembeden daha kırmızı dudakları hafifçe kıpırdadı. 'Demek böyle ölünürmüş...'

Üstad'ın Yazma Vecdi

ÜSTAD'IN YAZMA VECDİ

Necip Fazıl'a gelince... O'nun Cemil Meriç'in fizyolojik heyecanı şöyle dursun Peyami'nin manevî katalepsi haline getiren kesafetini bile gölgede bırakan bir yazı yazma vecdine şahid oldum.

1960'dan evveldi. Havadis Gazetesi matbaasında basıyor Büyük Doğu'yu.. Saat gecenin on biri. Dergisini bağlamış, nefeslenmek için Havadis Gazetesi'nin sekreter odasına geldi.. Elinde dergisinin prova baskısı. Odada Hami Tezkan, Gökhan Evliyaoğlu ve bir sekreter daha var. Ben misafirim. Söz, günün hâdiselerine ve Fener Rum Patriği Atenagoras'a geldi. Yine bir nane yemişti. Necip Fazıl üstad, hemen dergisini açtı "bakın

ne cevap verdim” diye yazısını okudu..

Çok şiddetli, mânâ dolu, inanç dolu, enerji dolu bir yazıydı. Okurken nasıl yazdığı da belli oluyordu.. O kadar mestetmişti dinleyenleri.. Çünkü yazıya bütün vecdini, fikir öfkesini, vicdanının emrini, sanatının gücünü varlık sebebini koymuştu. O zaten dini meselelerde, hele Islâmın müdafaasında hep böyle olurdu. Yazıyı okuyup bitirdiği zaman dinamosu boşalmıştı.. O zaman düşündüm, bu kadar inanç ve vecd şarjeden bir yazıyı yazan adam artık ibadet edecek ruh gücünü zor bulur kendinde.. Çünkü O ibadet eder gibi yazıyordu.. Kendini Nemrud’un ateşinde hissederek.. Ve yazıları Nemrud’un ateşini söndürecek tufan gibi geliyordu insana...

(Ergun Göze – Üç Büyük Mustarip)

Üstad’ın İmameti

ÜSTAD’IN İMAMETİ

Bir gün Divanyolu’ndan Ayasofya’ya inen yol üzerindeki küçük mescide namaz kılmak için girdik. Adliyede bir duruşmadan mı çıkmıştık, yoksa Sultanahmed’in arkasındaki idarehaneye mi gidiyorduk, hatırlamıyorum. “Efendim, siz imam olun” dedim. “Hadi bakalım” diyerek kabul etti. Namaza başladık. Bir kaç kişi daha imama uydu. Selam verdiğinde arkasında koca bir saf vardı. Böylece Üstad’ın imametine namaz kılmak da nasib oldu. Erenköyü’ndeki camiye de bir kaç kez birlikte gitmiştik. Bir keresinde şöyle dedi: “Bazen bu camiye gelmek gösteriş mi diye aklımdan geçiyor. Ama belli ki, bu, şeytanın aldatmacası.”

(Mehmet Tekelioğlu – Doğumunun 100. Yılında Necip Fazıl – Kültür Bakanlığı, Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğü Yayınları)

Üstad'a İkrâm Edilen Tatlı

ÜSTAD'A İKRÂM EDİLEN TATLI

Vehbi Vakkasoğlu'nun babası Üstadla samimi dostmuş... Toplulukta otururken Vehbi Vakkasoğlu'nun babası Kahramanmaraş'a özgü bir tatlı getirmiş. Üstadın oğlu da dağıtıyomuş. Üstada gelince atlamış onu. Üstad "ver oğlum demiş" ama yememesi gerekiyor çünkü şeker hastası Üstad... Vehbi Vakkasoğlu'nun babası bunu bilmiyormuş, o an üzülmüş. Sonra Üstad bakmış ki oğlu vermeye niyetli değil, dostunu da üzmemek için tekrardan "ver oğlum, dostumun getirdiği şey bana dokunmaz" demiş.

Üstad'dan Erbakan'a Mektup

ÜSTAD'DAN ERBAKAN'A MEKTUP

Necmeddin Bey;

İslâm'da hak ihtar 3 ise size aziz gaye uğrunda en aşağı 300 kere baş vurmuş olan fikir babanız mevkiindeki bu adama, en son, Adalet Bakanı Müftüoğlu'nun evindeki nihaî toplantıdan sonra takındığınız daimî ve cibillî "boş verme" tavrından, artık bu dâvayı kurtarmak değil, harcama yolunda olduğunuza inanıyor; ve dâvanın gerçek kurtuluşunu, onu yanlış ve kötü temsil edenlerden kurtulmakta buluyorum.

Umumî efkâr karşısına çıkmadan bu kısa mektubumu, veda mahiyetinde size göndermeyi fikir namusu gereği bilir ve herşeyi Hakkın takdirine havale ederim.

Üstad'dan Nazım'a Cezaevi Ziyareti

ÜSTAD'DAN NAZIM'A CEZAEVİ ZİYARETİ

Bir akşam Mistik Şair, Rasim Us'a teklifte bulunuyor:

- Gel seninle hapishaneye kadar gidip Nâzım Hikmet'i ziyaret edelim!
- Vakit geç... Bırakmazlar...
- Gazeteci olduğumuzu söyler, kim olduğumuzu belirtir, girer ve görürüz.

Gittiler, hürmetle karşılandılar ve tel örgünün arkasında Nâzımla karşılaştılar:

- Nâzım, dedi Mistik Şair; benim rejimim olsaydı seni asardım ve bu, adaletin ta kendisi olurdu. Fakat hiçliğin rejiminden gördüğün mesnetsiz zulmü asla kabul edemeyeceğim için seni görmeye geldim!

Nâzım Hikmet, parmakları bir maymun kavrayışıyle tel örgünün deliklerinde, çivit rengi gözleri yaş dolu, şu cevabı verdi:

- Benim rejimim de olsa, ben de seni asardım. Ama inanmış olmanın haysiyetini ve sanatta "eski"nin en yükseği olmandaki değeri inkâr etmezdim.

(Bâbıâli'den)